Ч. 76. Четвер 16 (3) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Убите Намістника ґр. А. Потоцкого.

В доповненю вістий про вчерашний похорон бл. п. ґр. Андрія Потоцкого подаємо ще слідуюче:

По відправленю екзеквій в костелі ОО. Бернардинів рушив величезних похід улицями міста на головний дворець зелізничий. В улицях, котрими переходив похід похоронний, творила шпалір молодіж шкільна і полки піхоти 30 та 95 і 19 полк краєвої оборони. Всюди горіли ґазові ліхтарні окриті крепою. Попереду поступала орхестра „Гармонія" а за нею польскі „Соколи", відтак сторожа пожарна, процесиї парохіяльні з хоругвами, товариство купців і молодіжи торговельної, ветеранів войскових з орхестрою і служба державна.

Дальше поступали всї корпорациї львівскі з прапорами, товариство „Zgoda", товариства „Gwiazda" і „Ogniwo" з Самбора, товариство взаїмн. помочи служби почтової, товариство цертифікатистів і т. п. За ними ішли вихованки заведеня сиріт сьв. Казимира, численні репрезентациї „Кулок рільничих" і репрезентанти міст Кракова, Городка, Жовкви, Рудок, Нов. Торга, Ліська, Борщева, Станиславова, Жидачева, Борислава і ин. Декотрі депутациї виступили з вінцями. За делеґатами міст поступав рабінат львівский, рабін старовірів і рабін Жидів поступових, та настоятельство жидівского збору. Дальше поступали члени товариства ветеранів з 1864 р., „Koło literat.", представителї міского театру, палата лікарска, інжинїрска, сенати унїверситету і політехніки та молодіж унїверситетска і політехнїчна.

В дальшім ряді поступали: урядники зелїзниць державних, почти і суду, відтак товариство стрілецке, товариство польских дневникарів, львівска рада громадска з президентом по переду. Відтак поступали репрезентанти Академії наук др. Бальцер, др. Абрагам і др. Войцеховский; команданти корпусів: краківского ґен. Штенсберґ і перемиского ґен. Піно, з ґенералїцею і корпусом офіцирским, ґрупа послів до Сойму і парляменту та урядники Виділу краєвого, а наконець поступав величезний здвиг урядників адміністрацийно політичних. Безпосередно за ними посували ся два вози з вінцями. Перед самим караваном поступало духовеньство черноче і сьвітске.

Похід перейшов через площу Марийску і ул. Коперника, де ученицї заведеня п. Недзялковскої обсипали домовину цьвітами, дальше улицями Льва Сапіги і Городецкою та вступив в алею, що веде до двірця. Було вже около третої години, коли цїлий похід станув перед двірцем зелїзничим, де на шляху побіч лївого крила двірця, серед маштів прибраних крепою і зеленою стояв новий, відповідно украшений віз пакунковий, призначений до перевезеня тіла покійника. Цїлу площу, що розтягає ся перед лївим крилом, окружило войско а відтак уґрупував ся цїлий похід. По покропленю домовини, уставленої на середині воза і зложеню всїх вінців, двері воза замкнено і запльомбовано, а відтак льокомотива приставила віз до спецయяльного поїзду, котрий о год. пів до 4-ої рушив в дорогу. Поїздом тим від'їхали до Крешовиць, крім родини погибшого, котра заняла віз сальоновий, також князї церкви і делеґациї.

О годинї пів до 5 ої від'їхав з двірця другий поїзд, котрим поїхали міністри.

* * *

Нинї насцїли з Кшешовиць слїдуючі вісти: Вдовиця ґрафиня Потоцка перебула через цїлу ніч в костелї при тїлї мужа; досьвіта прийшли до костела і дїти. Перед костелом творить почетну сторожу корпус гірників, сторожа пожарна і відділ „Соколів". Костел окружають тисячі людий. Місто прибране жалобними хоругвами. В костелї духовеньство править служби Божі. Від досьвіта прибувають поїзди зі всїх сторін краю і звозять тисячі участників похорону.

На 9 год. 20 мін. заповіджений був поїзд везучий Архікн. Короля Стефана з Живця. На дворець прибули іменем родини ординат ґр. Адам Замойский разом з ґр. Ксаверием Браницким і кн. Матієм Радзївіллом. Побіч шляху зелїзничого уставили ся намістник ґр. Куденгове, віцепрезидент ґр. Лось, радник намістництва Ґродзїцкий, делеґат Федорович, директор краківскої полициї, старости з цїлого краю, прибувші з Відня висші урядники. Архікнязь в мундурі адмірала вийшов з воза сальонового і привитав ся з присутними. За Архікнязем виніс стрілець з ваґона великий вінець із смерекових галузок з червоно-білими лентами, призначений на домовину. Архікнязь пішов до палати і зложив кондоленцию родинї а відтак пішов до костела.

Небавком по приїздї Архікнязя прибув окремий поїзд з Кракова. Поїздом тим приїхали: заступник Цїсаря ґр. Холоневский, президент міністрів бар. Бек, міністри Бінерт, Коритовский і Абрагамович, Маршалок краєвий ґр. Станислав Бадені, бувший міністер Адам Єнджейович, бувший міністер ґр. Дїдушицкий, заступники иньших міністрів, ґр. Кароль Лянцкороньский, ґр. Антін Водзїцкий, намістник Долїшної Австриї ґр. Кільманнсеґґ, князї Алойзий і Едмунд Ліхтенштайни, презес Академії наук ґр. Станислав Тарновский та посли до Ради державної і до сойму. На двірци зелїзничім повитали достойників члени родини. Заступника Цїсаря ґр. Холоневского повитав ґр. Ксаверий Браницкий, бар. Бека кн. Матій Радзївілл.

В заступстві міністра публичних робіт прибув на похорон шеф бюра президияльного др. Твардовский. Дальше прибули командант краків. корпуса Штайнсберґ, рада міста Львова з президентом Цюхцїньским і віцепрезидентом Рутовским, репрезентация „Народного Дому" і Ставропигії зі Львова, презес Кола польского Гломбіньский, посли Курилович, Король і Глїбовицкий, рускі члени кр. Ради шкільної рад. Барвіньский і проф. др. Студиньский. В послїдній хвили приїхав з Льондону син Покійника Адам на похорон батька.

* * *

В понедїлок по 9 год. вечером в присутности судиї слїдчого, радника суду краєвого, др. Берзона відбула ся секция тїла погибшого бл. п. ґр. Потоцкого. Секцию перевели лїкарі судові др. Ляхович і др. Обтулович; крім того були присутні при секциї протомедик радник Двору др. Мерунович і др. Буздиґан з Кракова, приятель бл. п. ґр. Потоцкого

Секция тревала від години пів до 10. до пів до 1. в ночи а переведена була зовсім lege artis, значить ся розслідом серця, печінки і т. д. Лікарі судові, приступаючи до секциї, приняли за основу зізнаня убийника, котрий зізнав, що стріляв до погибшого чотири рази. Вислід секциї потвердив то зізнане.

Комісия ствердила передовсім, що рана над лівим оком не стала ся причиною смерти, бо куля перейшла попід шкіру і застягла десь в стіні авдиенціональної комнати. Зато друга куля впала через ліве ухо, перейшла черев кість скалисту і застрягла в потиличній кости. З тої причини плила кров з уха бл. п. Намістника. Вистріл той був смертельний.

Кулю винято з потиличної кости, вложено до куверти і віддано радникови Берсонови яко доказ злочину. Вистріл в ухо міг наступити вже тоді, коли бл. п. ґр. Потоцкий приклякнув вже по першім вистрілі на підлозі. Дальше розсліджено, що палець лівої руки був скалічений кулею а на самій руці коло ліктя була контузия від кулі.

* * *

Слідство карне против убийника веде ся дальше. Крім матери Січиньского, Олени, арештовано ще три сестри его а то: Емілію Струтиньску, жену сьвященика Николая Струтиньского, котрий перебуває в Америці, Ірену, учительку школи виділової у Львові і Агафію. Крім того арештовано Федора Замору, приятеля Січиньского, у котрого він перед убийством позичив анґлез, Марию Королюкову, вдовицю по лікари, котра в суботу приїхала з Гусятина і замешкала в „Народ. Гостинници“ та академіка Цеглиньского, сина директора рускої ґімназиї в Перемишли і посла до Ради державної.

Вісти політичні.

Подорож кн. Більова. — Реформа виборча в Данії. — Росийска Дума.

Як звістно, кн. Більов виїхав в послідних днях до Риму. Аґентия Стефаніого доносить, що кн. Більов в розмові заявив, що прибув до Риму, аби відвідати своїх давних знакомих міністрів: Джоліттіого і Тіттоніого. Той намір мав вже від давна, але з причини нарад німецкого парляменту не міг его перевести. Кн. Більов підніс дальше, що конференция, яку мав з Тіттонім, ствердила, що оба займають то само становище в політичних справах, відносячих ся до потрійного союза, котрого цілию есть удержане мира і status quo. Що до відносин Австро-Угорщини до Італії то ніякого посередництва не було потреби, бо завдяки стараням Джоліттіого і Тіттоніого ті відносини суть дуже приязні, оперті на взаїмнім довірю, до того причинив ся також бар. Еренталь. — Tribuna пише, що конференция кн. Більова з міністром справ заграничних Тіттонім ствердила цілковиту згідність поглядів що до головних справ міжнародної політики, особливо в справі балканьскій. — Нині буде канцлер кн. Більов принятий на авдиенциї папою. Секретар Ватикану кардинал Меррі дель Валь зложить ему відтак візиту в пруский амбасаді. В пятницю кн. Більов від'їздить до Венеції, де перебуде кільканацять днів.

Як доносять нинішні телеґрами з Копенгаґи, висша палата даньского парляменту ухвалила 64 голосами против 25 принятий вже попередно палатою послів закон о заведеню загального права голосованя всіх оплачуючих податки мужчин і женщин понад 25 літ віку та всіх замужних женщин, котрих мужі оплачують податки.

В петербурґскій думі розведено недавно розправу про віроісповідні питаня при буджеті сьв. Синоду. Оберпрокуратор синоду Ізвольский доказував, що православна церква повинна задержати самостійне становище і нерозпливати ся в державности, а то висловив з огляду на те, що думска комісия буджетова домагає ся контролі над етатом синоду, позаяк господарка фінансова дійшла в синоді до того, що між иншим мілїон франків, жертвований за Александра III. бар. Гіршови на церковно-приходскі школи, щез без сліду. В розправі доволі спокійній і речевій всі бесідники домагали ся церковного собору, а на контролю над буджетом синоду згоджували ся і октобристи. Пристрасть виявила ся аж тоді, коли заговорив посол з Сідлеччини Димша і вказав на те, що в Холмщині особливо надає ся православній церкві політичне значінє. В Холмщині одна парохія припадає на 1289 православних, а суть парохії, де есть ледво кількадесять душ і сьвященики не маючи душпастирских занятий, ведуть пропаґанду політичну. — Рівнож таку саму пропаґанду ведуть і церковно приходскі школи, закладані особливо в місцях, де живе мішане в реліґ. взгляді населене, де есть богато ще т. зв. „упертих“ униятів, котрих не годило би ся так звати від часу толеранцийного маніфесту. То викликало острі напади з правиці, роз'ярений Пуришкевич вилетів з салі і не вернув аж до кінця виводів, а холмский владика Евлогій, котрий надумав ся відповідати Димші аж при подрібній розправій, опинив в немилім положеню, бо президент думи Хомяков був приневолений безнастанно взивати его, щоби промовляв „до річи“.

---

15)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнійшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

До їзди в ключці уживано спершу лиш колеса, але з одної сторони слава, з другої величезна платня, яку одержували того рода артисти, піддали гадку уживати до їзди — самоїздів. То було щось нового, щось ще більше потягаючого, нова „аттракция“ — а театри ріжнородностий і цирки стоять „аттракциями“. Штука удавала ся, аж одного разу артистка, молода і хороша панна підчас представленя впала разом з самоїздом з найвисшого вершка ключки і забила ся на місци.

То однак не перешкодило другій артистці придумати иншу, ще страшнійшу штуку, як сама їзда самоїздом в ключці. В одній із великих саль концертових в Парижи показувала панна Маврикія де Тіер в літі 1906 р. таку штуку, що їхала самоїздом в ключці подібно як і еї попередниця, але ключка тота так була зроблена, що в однім місци уривала ся а зачинала ся аж 12 метрів дальше. Ту прогалину мусів самоїзд перескакувати. До такої штуки треба було очевидно робити зовсім иншу, як звичайну ключку і заким можна було на ній показувати штуку, треба було випробовати як саму дорогу так і самоїзд та его розгінну силу і всілякі инші обставини, щоби опісля не було ніякого нещастя.

Отже ключкову дорогу зроблено в той спосіб, що на самій горі, там, де дорога зачинала ся, виставлено плятформу, з котрої з'їздив самоїзд. Перша часть тої дороги мала дві шини, по котрих їхав самоїзд, а зійшовши на долину, піднимала ся опісля каблуком в гору лиш так високо, щоби самоїзд міг набрати відповідно сильного розгону. В тім місци дорога уривала ся і замість ключки в горі лишала ся порожна прогалина на 12 метрів довга; аж по тій прогалині розпочинала ся дальша дорога знов каблуком, але сходячим вже на долину. На тій другій части дороги була вже лиш одна шина по середині а то длятого, що проби показали, що самоїзд, перескакуючи прогалину, не впав би ніколи або хиба лиш колись случайно на обі шини. Коли же самоїзд падав на другу часть дороги з одною шиною, то она була по середині межи колесами. В такім случаю, коли самоїзд перескочив більше в одну або другу сторону, то остаточно скручуючи в бік, опирав ся колесами об шину і она спиняла вже его, держала по середині і не дала вискочити на бік з дороги.

Найбільша трудність була з випробованем розгону самоїзда і его сили перескакуваня, щоби можна знати, як далеку прогалину він може перескочити. До самоїзду привязувано длятого з заду і з переду линви, щоби не дати ему впасти на землю і розбити ся, коли би не перескочив визначеної прогалини. Крім того уміщувано ще на нім відповідно грубу і тяжку ляльку, щоби самоїздови надати такої ваги, яку би мав, колиб на нім сидів якийсь чоловік.

Отже уявім собі тепер, як відбувала ся тота штука. Панна Маврикія Тіер сідала в горі на плятформі до самоїзда і з цілою силою розгону їхала в нім на подвійних шинах по першій части ключкової дороги. Коли самоїзд доїхав аж до еї кінця, там, де она закривляла ся в гору, щоби творити ключку і нараз уривала ся, набрав вже такого розгону, що летів сам у воздух каблуком, загинав ся щораз більше, так, що остаточно колеса его сторчали до гори а сиджене з артисткою було обернене в долину; она звисала з него головою в долину. Сила розгону гнала самоїзд дальше і він перескакував так порожне місце, але рівночасно внаслідок тяготи спадав щораз низше, аж наконець обернув ся колесами в долину і спадав на другу часть ключкової дороги з одною шиною та з'їздив вже на долину.

Які всі артисти так і панна Тіер відбувала що дня пробу перед преставленем, бо то у всіх артистів найважнійше правило вправляти ся заєдно в своїй штуці. Представлене відбувало ся опісля слідуючим способом:

Концертова сьвітлиця, в котрій панна Тіер давала свої представленя, була уряджена в маврийскім стилю. Крізь склянну кришу впадало ярке сьвітло, підчас коли по кутах було так темно, як би наставав сумерк. В партері стояли малі круглі столи а коло них сиділи гості. На сцені зроблено чимскорше приготовленя до представленя; прибивано драпериї і уставлювано куліси. Наконець являла ся панна Маврикія в супроводі кількох панів, що їй помагали. Була то дуже хороша молоденька панна: на перший погляд подобала на Італїянку, але то була Французка з департаменту Пій де Дом. Она мала на собі костюм вельоципедистів. Самосьвідомо і відважно держала голову до гори, котру вкривало чорне як вуголь волосе, а з котрої позирали очи, котрі не знали ніякої небезпечности. По шнуровій драбинці вилазила она з одним помічником на гору на плятформу, на котрій знаходив ся вже самоїзд. З усьміхом сідала до самоїду; еї привязали ременями і прикрили з переду шкіряним фартухом. З повним спокоєм відзивала ся она відтак до панів на долині, що стояли при кінци ключкової дороги, щоби здержати самоїзд: Чи там на долині готово?

— Готово! — відповідають.

Помічник посував тоді самоїзд і він зачинав їхати в долину. Колеса фуркотіли, що аж воздух дрожав, самоїзд лиш мигнув перед очима і вже чути, як луснув в горішний конець другої части дороги та в тій хвили опинив ся вже на долині, де его задержали. Із самоїзда висідала усьміхнена панна Маврикія

Новинки.

Львів, дня 15-го цьвітня 1908

— **Остережене.** Руске Тов—о сьв. Рафаіла у Львові (ул. Коперника ч. 36) видало відозву до руского народу, щоби нїхто не важив ся їхати до Бразилїї, як не хоче відтак проклинати ту хвилю, коли задумав еміґрувати. У тій відозві сказано між иншим: „Не слухайте тих ґазет, котрі пишуть, що в Бразилїї є рай і не їдьте туди! Не слухайте аґентів, що вас підмовляють рідну руску землю покидати і в відвічні пралїси бразилїйскі їхати. Землї, а властиво лїса, за дурно там не дають, а треба сплачувати. Праця-ж там при врубованю грубезних дерев у пралїсі і при справленю тої землї лїсової під управу є дуже-дуже тяжка. Не забудьте на те, що як аґенти в 1895 р. вивезли над 50.000 Русинів до Бразилїї, то через далеку невигідну їзду і через змінене підсоне, жовту фебру і другі заразливі хороби та через тяжку працю і відмінний спосіб житя вимерло над 10.000 (десять тисяч!) Русинів. Коли оо. Василияни приїхали до Бразилїї, то застали лише в однїй кольонїї Prudentopolis 3.000 руских гробів.

— **Дрібні вісти.** Теперішні властителї Бродів, наслїдники Вільг. Шмідта, наміряють продати ту маєтність. Має єї набути кн. Любомирский, котрий тепер перебуває в Бродах і оглядає ті добра. — Доповняючий вибір 3 членів повітової ради в Косові з сільских громад розписало Намістництво на день 11 червня с. р. — В р. 1910 відбуде ся в Росиї загально-росийска перепись. На кошти переведень переписи зажадає правительство від думи 10 мілїонів рублів.

— **Розбій на гладкій дорозї.** З Мостиск доносять до „Руслана“: Дня 27 марта поїхало двох господарів з Лїнини великої, старосамбірского пов. на закупно коний до міста Мостиск. То не подобалось мостискому гандляреви коний, „Червоному Йоськови“, що они єму можуть робити конкуренцию і тому намовив він батярів мостиских, щоби їх побили. Селяни зрозуміли, що коло них щось недобре, тому повідомили о тім полїцию та спиталась, чи вільно їм в Мостисках купувати коні. Полїцияант відповів, що вільно, але лучше зроблять, як підуть собі з міста, бо тут хотять їх бити. Оба брата Николай і Павло Винар пустились сейчас домів. За містом напала на них цїла шайка батярів і жидів і страшно їх побили. Оден з селян дістав сїм дір в голову. Побитих привезено відтак до суду, а напастників арештовано.

— **Мілїони в сїннику.** У француским селї Мірабель департаменту Дордонь помер недавно старий селянин Ляверґ, полишивши маєток, який судіи цінили на кільканайцять тисяч франків. Однак судова комісия ствердила несподїваний факт, що Ляверґ лишив три мілїони готівкою і цїнними паперами. Сї скарби найдено в сїннику та всяких инших сховках. Ляверґ був пежонатий, що на селї рідко буває. З дому не виходив майже нїколи, хиба лише за орудкою, а жив лиш зі своєю службою.

† **Померли:** Антим Никорович, б. тит. директор гал. каси щадничої, дня 13 с. м. скоропостижно в Закопанім; — Артур Шелленберґ, шеф звістної у Львові банкової фірми, дня 14 с.м.

— **Репертуар руского народного театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва“. Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає равше „Народна Торговля“.

В четвер, пятницю і суботу представленя не буде.

Телеґрами.

Відень 15 цьвітня. Архікнязь Леопольд Сальватор вернув нинї з Ессен.

Рим 15 цьвітня. Вчера вечером король Віктор Емануїл видав на честь кн. Більова обід на 34 накрить.

Париж 15 цьвітня. При будові доку на т. зв. Австерлїцкім побережу завалив ся мур і засипав 6 робітників. Тїла чотирох видобуто. Два прочі ранені більше або менше тяжко.

Букарешт 15 цьвітня. Сенат приймив 57 голосами против 23 предложене в справі утвореня мінїстерства торговлї і промислу.

Вашінґтон 15 цьвітня. Президент Рузвельт надіслав конґресови специяльне письмо, в котрім домагає ся будови чотирох нових кораблїв воєнних найновійшого типу.

Вашінґтон 15 цьвітня. Секретар державний для справ заграничних Рут і росийский амбасадор бар. Розен відбули конференцию о положеню в Манджуриї. По конференциї амбасадор від'їхав до Петербурга.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	11·60	до	11·80
Жито . . .	9·80	до	10·—
Овес . . .	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний .	7·40	до	7·80
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·50	до	11·—
Вика . . .	5·80	до	6·20
Бобик . . .	6·40	до	6·60
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	90·—	до	110·—
Конюшина біла .	40·—	до	55·—
Конюшина шведска .	85·—	до	100·—
Тимотка . . .	32·—	до	36·—

Карколомна їзда її удала ся і она поклонила ся публицї. Підчас представленя сеї штуки панувала серед публики глубока тишина. Кождий з битєм серця споглядав на відважну артистку і навіть ще тоді, коли їзда скінчила ся, публика в першій хвили сиділа мовчки — таке опановувало людий напружене, що кождий сидів, заперши дух в собі. Але коли артистка відтак поклонила ся, то грімким оплескам не було кінця. Та сумно закінчило ся житє артистки. Одного разу підчас представленя самоїзд за мало набрав розгону, впав з гори і артистка забила ся на місци.

Иншого рода „аттракцию“ придумав був циклїст Мінденер, котрий в 1904 р. показував свою штуку в Берлинї в цирку Буша. Він з'їзджав на колесі із значної висоти по дорозї, подібній як перша часть згаданої повисше ключки; в тім місци, де у висоті звиш 2 метри кінчила ся тота дорога, уставлювано в ряд один побіч другого 7 слонів а Мінденер перескакував їх всїх одним скоком у воздусї, довгим на 15 метрів, та спадав на матерац грубий на 50 центиметрів а відтак виїздив зовсім спокійно на колесі і з цирку.

Подібну, лиш ще трохи страшнїйшу штуку, показувала рівночасно в другім цирку хороша панна Дітріє. Сидячи на біциклю, з'їздила она з гори з найбільшим розгоном як стріла і перескакувала порожне місце на 15 метрів широке. Сю свою штуку она й називала була „людскою стрілою“ (la flèch humaine). На другім кінци сцени був уставлений великий місяць з ротом, в котрий она вскакувала, так, що здавало ся, мовби місяць її ідав. Та й ся артистка закінчила нещасливо; впавши зломила крижі і хоч не згинула на місци, то стала калїкою на цїле житє.

На яку гадку впадають иноді люди задля слави а певно ще більше задля гроший і стають артистами, нехай послужить на доказ слїдуючий случай. Якийсь цирковий послугач Гансаґе задумав стати артистом і заробляти гроші так само як і другі. Він казав зробити собі таке колесо, в котрім розпирав ся ногами і руками так, що творив нїби сприхи і так спускав ся по описаній повисше ключковій дорозї. Аж коли раз і другий добре потовк ся і покалїчив ся так, що перележав кілька недїль, дав собі спокій зі своєю штукою.

Але всїх артистів, що показували карколомні штуки, перевисшив Француз Ґадбен (Gadbin), котрий під назвою „Десперадо“ давав представленя в цирку Буша в Берлинї. Ґадбен удавав самоубийника, котрого взяла ся розпука і він, щоби смерть собі зробити, вискакував з вікна шестого поверха на улицю. Ґадбен виходив на плятформу, уставлену у висотї 30 метрів і звідтам кидав ся стрімголов на уставлену в долинї в каблук загнену, деревляну дорогу. Насамперед перелїтав він яких 10 метрів свобідно через воздух, а відтак падав грудьми на згадану дорогу; але що в тійже хвили сунув ся дальше, то той упадок не робив єму нїякого болю і він сунув ся як стріла по тій каблуковатій дорозї, аж доїхав до кінця. Дорога на кінци була трохи загнена до гори і тут єго викидало з неї. Він перекицнув ся ще раз або два у воздусї і ставав на рівні ноги. Цїла тота штука відбувала ся всего лиш кілька секунд, а потрясала видцями до самої глубини так, що неоден зі страху мало не зімлїв. Ґадбенови удавала ся єго штука знаменито і він заробляв величезні гроші, аж ось дня 29. марта с. р. скочив він так нещасливо, що замість на груди впав на живіт, па горішний край дороги, обірвав в собі внутренности і безпритомний зсунув ся на землю та до кількох годин закінчив житє.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).